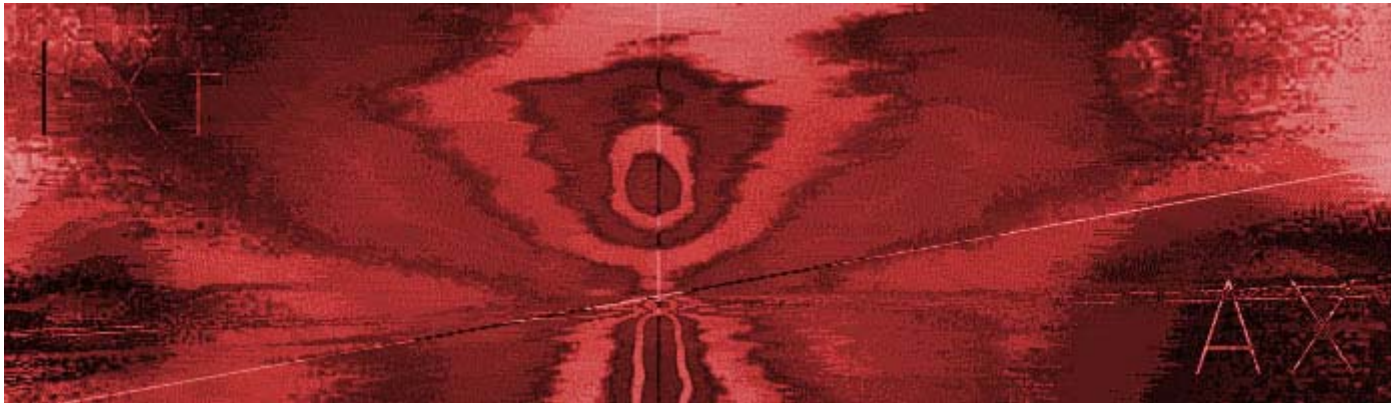

dirk vekemans

indringende cirkelzagen

*13 onheilspellende, viciëuze & (naar het einde toe
nogal excessief) regelgerokken sonnetten
(in't zwart geschreven)*

Antonin Artaud vertelt ergens ¹ dat

- *op een mooie dag de mensheid besloot de idee van de wereld een halt toe te roepen (arreter l'idée).*
- *de mens toen moest kiezen tussen de onzaligheid van het oneindige (l'infini) en het pathetisch-kleinschalige (l'infimi).*
- *de mens koos voor het laatste en stopte zich vol met koekjes en g*d.*

*Men neme de cirkelzaag ter hand.
Het is koekjestijd.*

dv, 2007-11-20

¹ Zie het citaat op het einde van dit document

INHOUD

<i>Oh de droogte zal (het spel spelt het onheil onheil o onheil o) wel opgooien</i>	4
<i>Zelfs al moorden de aanslagen niet &/of hamert lukraak de dikhuidige aap</i>	5
<i>De ikbarst het klavier op, die in de ikbarst diep in de ikbarst v.h. ik dan losbarst</i>	6
<i>& gehoorzaam in het verhaal niet verheelt het verhaal de kunstjes, zelfs al</i>	7
<i>Ontbreken verder in het on-samenhangen van de (de nietsbarende n-w'en)</i>	8
<i>De lidwoordsporen & wegwortelt de volzin bij het monotone huilen</i>	9
<i>Der talloze ondoden die zelf al erg verzwakt ook nog 's bij de dwalingen lopen te dolen</i>	10
<i>(Cfr. Stelling 28 bis: sex is de voering van de ware communicatie).</i>	11
<i>Zelfs de hond graaft mij een autobio (aka het neo-cyclisme) & zoals</i>	12
<i>Menig scribent past het ook mij om bij dit olijke nieuws met gebogen hoofd de luchten</i>	13
<i>Te gedenktekenen alsof de ondenkbare dood de metaforenzen daarmede zelf kon troosten.</i>	15
<i>Nee niet zeg ik nee maar wij hebben geen keuze zegt ze nee zeg ik & dat we al bij al</i>	17
<i>Nog blij konden zijn nu je zo dicht tegen het einde aan voor de doodsmoeë leesouder</i>	18

Oh de droogte zal (het spel spelt het onheil onheil o onheil o) wel opgooien

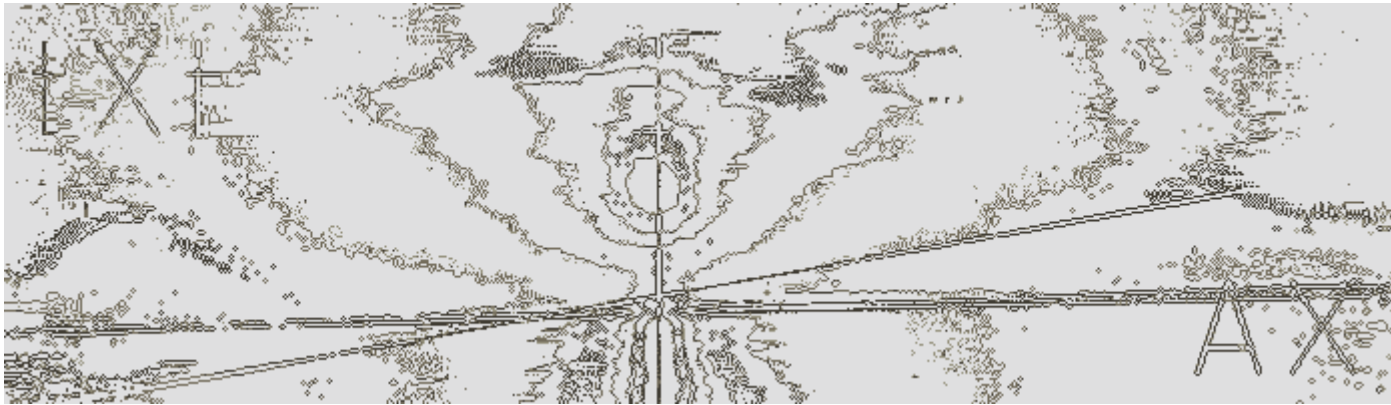
Oh ik slechts die de droogte in het gitzwarte naderen benoem, schrik
Naar het dorp *Is* (dat de huizen zo kleuren) & schik mij erin. De kraakstem
Halst mij dán echter de aardkloot op zo zij met der letters plooiheid ingesloten &
Ezelstrak blijft zoals de put *Is/Was* afhangen blijft van wegsputtende krabben.

In klimt dus het jongetje Wij dat de helmen van het *Er* verzamelt, deze ter ei
Legt vervolgens: die met de kleine gaatjes, die dan met het prut
O & die met de rand tenslotte bloeiende rondom de grillige uitwas in
O-vorm van boven erop geschoten of eraf naar het gutsen van onderen.

Nog te hoofdkwallen & in waterdiepten te zweven hangt zij eigenzinnig. Stroef.
Haar is gegeven het aderkloppende plichtsbeseft, het slokminderende slikken van
Ei bv. dat in droogspatten ons haar droogwaarde afklokt, dat doorkeelt het droge.

In schaalscherfklank of voor de kleur U of de hoogrode vorm, niet de roem, nooit,
Laat staan het smeurgeld: o blauw dat bij het zilte te kijk stelt haar laatnatte pruim.
Ook al doet het dat zo van sterven stijf in glanswit dat het lid weerom stofgutst:

Oh ik slechts die de droogte in het gitzwarte naderen benoem, schrik
Naar het dorp *Is* (dat de huizen zo kleuren) & schik mij erin. De kraakstem
Halst mij dán echter de aardkloot op zo zij met der letters plooiheid ingesloten &
Ezelstrak blijft zoals de put *Is/Was* afhangen blijft van wegsputtende krabben.
[...]

Zelfs al moorden de aanslagen niet &/of hamert lukraak de dikhuidige aap

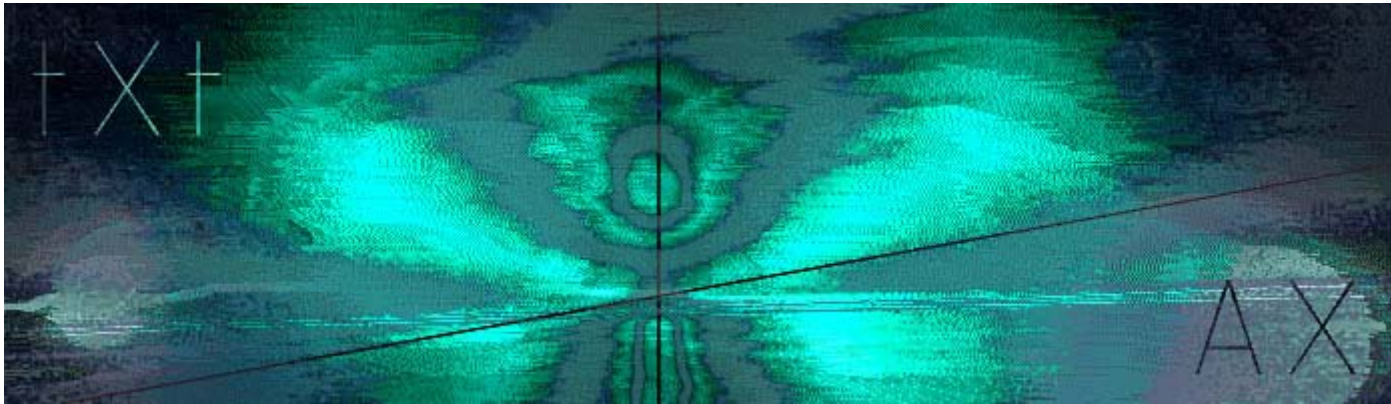
& ook dit maar zo kak dat het lid stofgutst van ik &
Niet dit mombakkes dat blind woestenij kauwt
Dit dmv zweetuitval gestremde rubberglanspak met
Deze de mode van doem de ode omdoende zeden:

Bij inval van het heden wij gebuisbeeld RGB zijnde, hebben morgen
plasmaflatbuikjes allen *hinase ic enda thu*, [het applaus klap de handjes]
Sta toch o beeld : de golven opgeverslijken overstappende heldin
Spoelt over de golf shoppersterrasjesdopedoden, plast vol

g*d op die in zijn jaren te bibberen begint, daar alles
immers uitvalt Hem 1 per 1, U ook al gij Brute Mohammed
& Gij die Uw Jezeke stookt van de zonderdaagse

lanceerplatformen de brandstof in de beuken
het geil onder de rokken O kinkels roept zij het Kind
in de roestig met realiteit bevlekte Ontvangstarmen

& ook dit maar zo kak dat het lid stofgutst ik &
Niet dit mombakkes dat blind woestenij kauwt
dit dmv zweetuitval gestremde rubberglanspak met
deze de mode van doem de ode omdoende zeden:
[...]

De ikbarst het klavier op, die in de ikbarst diep in de ikbarst v.h. ik dan losbarst

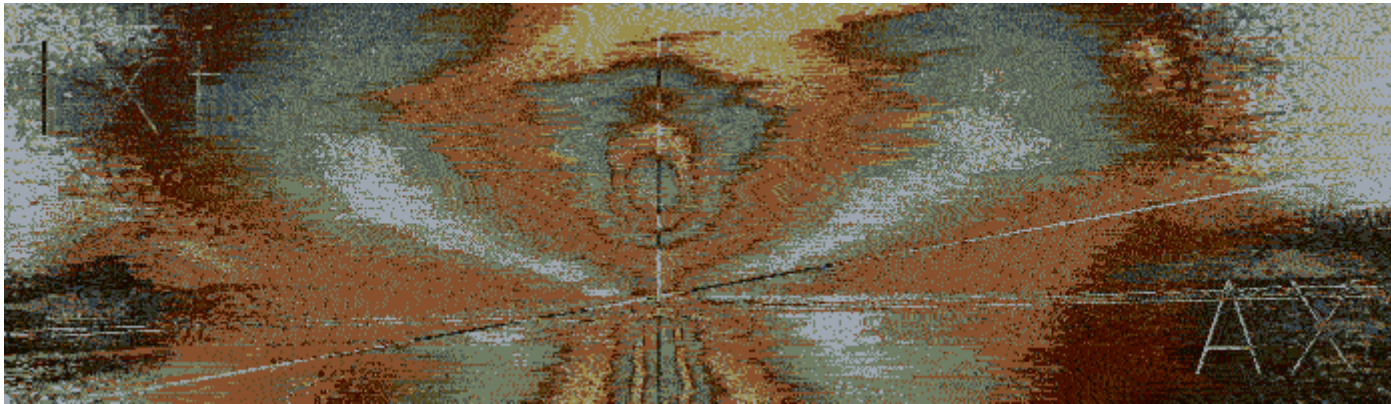
Kom in de rosse die met de realismusmuis haar belikte Ontvangstbenen
 Wijds open & Plug uw plooiang in dit de bloedeloze omloop het Volk:
 Neem k1 is met uw zaden i (x1,x2, tot xn), k2 is met uw cellen s
 (y1,y2 tot yn), dan is ik1 de mond in bij k2s meestal gelijk of

groter dan k2s minus het bloedeloze met k1 erin. Waarheid
 loopt om & om & in de ommegang kent men zijn vrienden.
 Haan kraaie, hen legge, zo is bij renwet de voortgang der pennen:
 is de kam gekomen ter hane dan zwijgen ook weldra de hennen.

Kont is U de roestige draad uit? kunst is ons het zwijgen af te vangen.
 Bevekt immers niet het ik zich wie dan Wodan hoedan homaar?
 rukt het mij niet de harten uit? niets ist nog, enkel het koper bestaat,

het koopt op, loopt, hoopt op verlossing in aftelrijmpjes, worst om het vel
 in te binden, te wijfjesstrikken a.h.w.. 321, O minne, ziehier de er-volte:
 Barst in dit hoofd & ik zal u graag al het zijnde in zinnen verstillen.

Kom in de rosse die met de realismusmuis haar belikte Ontvangstbenen
 Wijds open & Plug uw plooiang in dit de bloedeloze omloop het Volk:
 Neem k1 is met uw zaden i (x1, x2, tot xn), k2 is met uw cellen s
 (y1, y2 tot yn), dan is ik1 de mond in bij k2s meestal gelijk of
 [...]

& gehoorzaam in het verhaal niet verheelt het verhaal de kunstjes, zelfs al

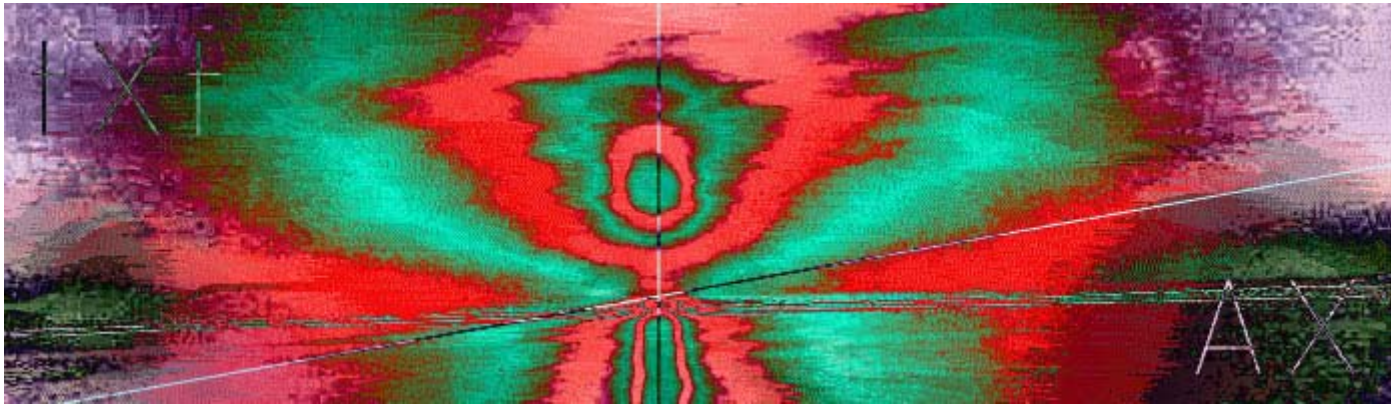
*De barst in het hoofd waarmee zij gaarne al het zijnde in zinnen zouden
Verstillen.* Het verhaal niet dat niet begon, niet verder ging, niet eindigde, het
Nergens daarvan dat de diamantair de brandkast insluit alsof het hem zijn
Vriendin terug. De steeds langer wordende verzen in een unheimliche reeks

Sonnetten. Het zomert midden april, misschien moeten we 's praten jij & ik.
Het toch zo niet verder, onze kinderen. Hoe schrijnend dient hierboven,
Hiernaast : uit het kader. Hieronder in de knieschijven tegen de tafel aangeplet.
U te ontschermen, vooraleer u nog eens, mij nog eens, 1 van de Onzen recht

In de ogen durft te kijken & te beweren dit dit maak ik voor u dit is de droom
Waaruit je nooit meer ontwaken zal dit is wat je moeder & ik al die jaren zo
Hard, ons de vakantiedagen als Spartanen ontzeggend ons de Spaarlampen

Indraaiend hen allen met vaders zwarte gelden de stickers alle 11 aangekocht. *Ja
Geloof ons kindje wij zijn het niet, wij hebben het beste ach het zijn is de ander, sluit
wel nu je ogen ajb, kijk niet meer op nee niet ons aan niet in het verhaal kijken aub.*

*De barst in het hoofd waarmee zij gaarne al het zijnde in zinnen zouden
Verstillen.* Het verhaal niet dat niet begon, niet verder ging, niet eindigde, het
Nergens daarvan dat de diamantair de brandkast insluit alsof het hem zijn
Vriendin terug. De steeds langer wordende verzen in een unheimliche reeks
[...]

ontbreken verder in het on-samenhangen van de (de nietsbarende n-w'en)

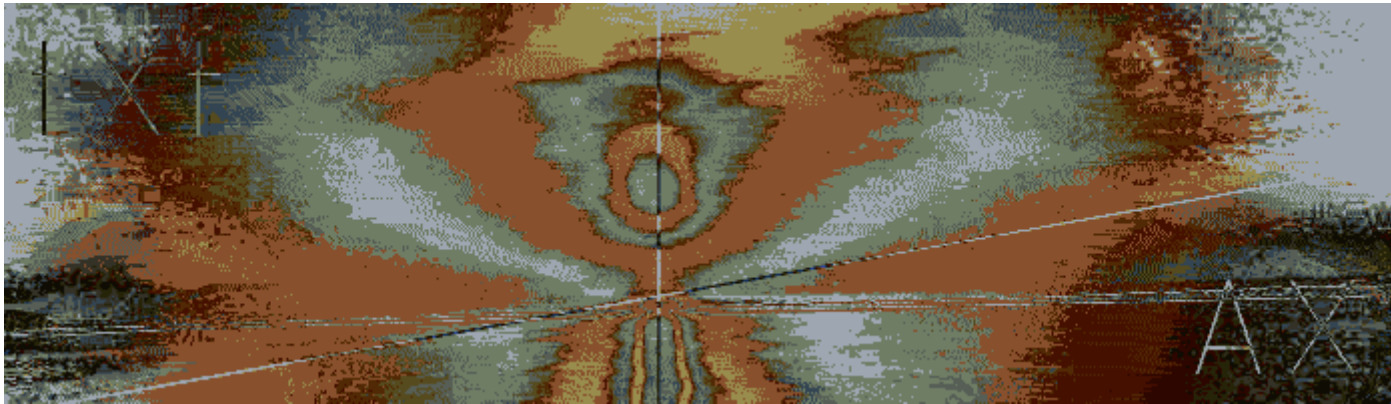
hebben. 'Bear', 'mayo', 'holland', 'dyon': een schier middeleeuwse malaise is het
 dit virale, van alle staten het meest voortreffelijke onderwijs ten spijt loopt
 het bij het begeleid de zee inlopen vooralsnog fallikant mis:
 Ik, in alle oorden de N/W kwijt, verhard (t) wel tot een degelijk jijlijk

maar je kijkt effen weg & zó misvingerhaakt zich 1 der schikgodinnen &
 lap, je zit vreemd te stoelen (de gang is er uit) & met een stel onbekenden
 in de treintube een vreemd land te doorrazen, de punt 50 meter voor
 je, de staart 120 naar achter. Mensenkruimels in de opgestropte maagringen.

Gebruiksaanwijzingen bij het landinwaarts golfslingeren van het Beest.
 Het gromt ter duiding van het déjà-vu, vermoedelijk het zomerproza dat
 de klimaatsschommelaars terwille te vroeg inzet. O, de subtiële verheffing

van vers opengeplooid roestvaten in het gras, een brede tak met volle
 bloesems hangt zwaar de weide te beslagschaduw. Geen. De tijd loopt af.
 Het grauw mort. Bloedstank, bekken bekken dat ze toch niets te verliezen

hebben. 'Bear', 'mayo', 'holland', 'dyon': een schier middeleeuwse malaise is het
 dit virale, van alle staten het meest voortreffelijke onderwijs ten spijt loopt
 het bij het begeleid de zee inlopen vooralsnog fallikant mis:
 Ik, in alle oorden de N/W kwijt, verhard (t) wel tot een degelijk jijlijk
 [...]

De lidwoordsporen & wegwortelt de volzin bij het monotone huilen

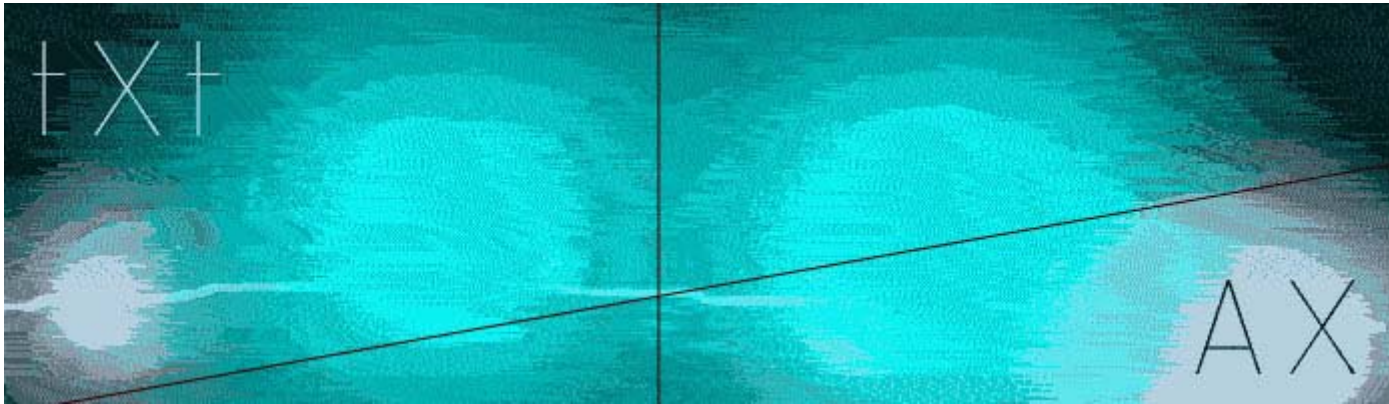
Glanzen. Het gemortelde gruwen bij bebloedstankte bekkens, de ovularia's
Dat het hunne gedane ... dat zij in het kwalijke zicht van het spitse Ene
... dat vanzelfsprekend de Leiders van het Redelijke Ei... op de geijkte wijze
& wij Inslaande op de le der vermolmden borstkassa's rond de pikorde, há-

Mé-rénd de schoenzolen in het halfgrond, de eisen werkzekerheid, de verlangens
Pensioengerechtigdheid & dood maar zeker sterkere zekeringen want die hitte. Hoe
Veel dat allemaal kosten moet & of een cheque wij zullen AB of BM met het dekken
Belasten. Jaja, ik kom. Enkel het impliciete nog even verder allegoriseren, de eindjes

Samenknopen, de reeks effen halveren, de verborgen vooronderstelling ligt
Nu toch al te droogsissen, dit kan enkel nog eindigen in berekende tijds-klem &
Lamlendig sentimentenrot. Nee dan wij van het Aqua Clara, wij bruisen enkel

Indien nodig, onze borsten plat maar immer nat & de benen zitten goed. Kom.
Sta. Kijk. Hoor. Vanachter de glooiëling rijzen ons de verblindend witte zonnen
Der koplampen, dra staan onze namen grijs geplet in het midden-macadamse

Glanzen. Het gemortelde gruwen bij bebloedstankte bekkens, de ovularia's
Dat het hunne gedane ... dat zij in het kwalijke zicht van het spitse Ene
... dat vanzelfsprekend de Leiders van het Redelijke Ei... op de geijkte wijze
& wij Inslaande op de le der vermolmden borstkassa's rond de pikorde, há-
[...]

Der talloze ondoden die zelf al erg verzwakt ook nog 's bij de dwalingen lopen te dolen

Wanneer U, o Lezer, onze namen grijs geplet in het midden-macadamse legt
 Te smelten, bedenk dan dat het ons Die verlossing staat U wel ... U zult
 Ons evenwel moeten ... dit ... een vervlechting, een weefsel, het spel hapert,-
 Meneer ik & mijns inziens. Het lijk van het webwif ziet het lijk van het webwif.

Het lijk van het webwif schuift langzaam van de wanden af. Handen. De boom
 Kromt de lucht in de boom, de boom licht haar lijn uit de kromme lucht de zon
 Slaat in, de boom klapt toe, de hunkerende liplezerslippen van 4D staan nog
 Een hele tijd op ruimteflapperen. O dat ik u knippen kon. Van het zijn af. Olie.

De rest is, g.*d sta ons bij: er rest inderdaad wat van de restanten. De dood Kil
 Met het doodsjeckertje aan knoopt het doodsjeckertje open knoop per knoop.
 &? Wel? Wat? Je ziet de zwarte twijgen knappen, je ziet de snoeren springen,

Je hoort jezelf denken laat mij dit nu maar niet ontcijferen. Het webwif weent
 & weeft. Het webwif snoept & weeft. Het webwif leest & zwemt & weeft.
 Geen Er is brug. De weg Altijd klapt in. Olie doet Overal de wanden glanzen

Wanneer U, o Lezer, onze namen grijs geplet in het midden-macadamse legt
 Te smelten, bedenk dan dat het ons Die verlossing staat U wel ... U zult
 Ons evenwel moeten ... dit ... een vervlechting, een weefsel, het spel hapert,-
 Meneer ik & mijns inziens. Het lijk van het webwif ziet het lijk van het webwif

(Cfr. Stelling 28 bis: sex is de voering van de ware communicatie).

er geen brug is, de weg klappt altijd in, de vingers willen haken, maar olie doet overal de wanden glanzen. Eén van vijf eendjes nekt zich de vijver door als een puistje inzicht op de technè van het neo-scholastieke denken. De jagers (M/V) richten. Indien de spiegel correct staat opgesteld zullen de stralen dusdanig convergeren.

De voorstellingen van de inwerkingen op het menselijk Lichaam zijn, voorzover zij slechts bestaan in de menselijke Geest, niet helder en duidelijk, maar verward. Indien wij echter het klepperen van de voorstellingen simultaan afstellen op het ritme der gezamenlijk bewegende lichamen & aldus naar het eindpunt der voorstellingen af-

glijden zal er bij gelegenheid een simultaan-met-het-voorgestelde gekletter optreden dat zich net niet aan de klepperende lichamen als identiek geklepper zal voordoen, een p-t differentie die zich dan tot het veld der niet-betekenen dwingt,

zodat beide lichamen zich op het toppunt bevindend aan elkaar zullen be-kennen, waardoor de ont-kenning van de betekenis dus constituerend wordt voor de duiding van een lo-caliteit waar beiden zich denkelijk in hun totaliteit bevinden. Vergeet echter niet dat

er geen brug is, de weg klappt altijd in, de vingers willen haken, maar olie doet overal de wanden glanzen. Eén van vijf eendjes nekt zich de vijver door als een puistje inzicht op de technè van het neo-scholastieke denken. De jagers (M/V) richten. Indien de spiegel correct staat opgesteld zullen de stralen dusdanig convergeren.

Zelfs de hond graaft mij een autobio (aka het neo-cyclisme) & zoals

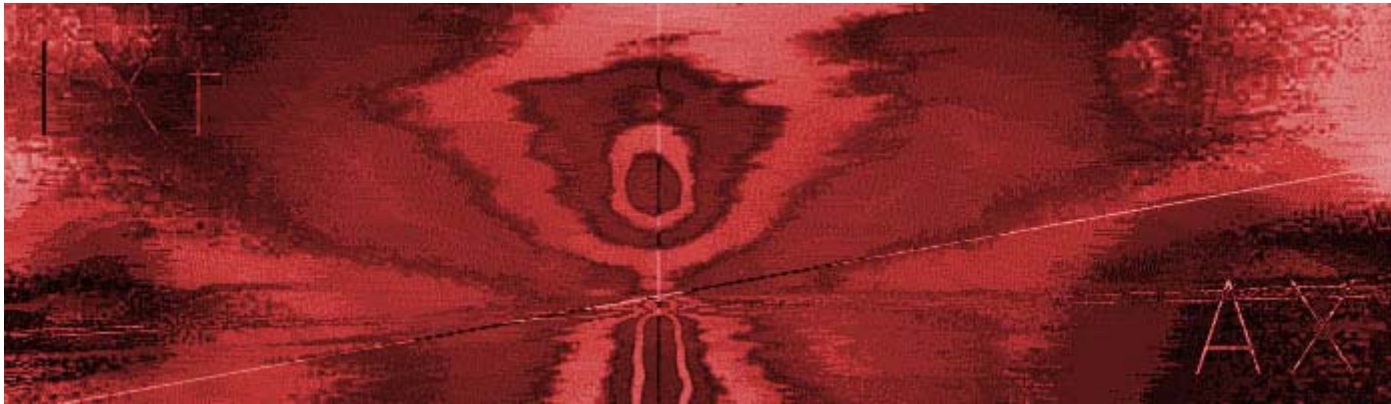
in Kessel-lo alleszins waar beiden zich denkelijk geheel bevinden, maar dat is slechts geroep van voorbijgaande aard, het aflopen gelijk, enige duizenden malen door de hond Neo van de schuine schutting, waarbij allengs meer stof opstuift daar het gras droger is & de woede intenser, zodanig dat mijn ik zich & de hond tot kalmte moet roeren. Wie

daar nu zit, nu u toch hier bent, vraagt u zich stellig bij de uitdagende poes twee huizen verder, een rosse van enige afkomst, af? Het duistert mij geheel & alom ook de wegels naar het duiden liggen met telbare lijken bezaaid. 1,2, maar het fatsoen gebiedt ons eender welke dier lijken volledig te onttellen, hen in het aeternale der schrifturen

uit dit lamlendige weg te schrijven ahw. Mogen wij niet tellen, dan kunnen wij evenmin echter u het gevraagde leveren, daar het wie dat u aanvraag zich immers tot de andere lijken in de eerste plaats quantitatief verhoudt: wij dienen representerend de liggende

(roerende) goederen immers terdege te rugnummeren zodanig dat elk ontsprotene ontroerd in het toegewezene kan overgaan & de lastplichtigen met de rechthebbenden op volstrekt navolgbare & diafaan berekende wijze kan worden gekoppeld. Nee, niet

in Kessel-lo alleszins waar beiden zich denkelijk geheel bevinden, maar dat is slechts geroep van voorbijgaande aard, het aflopen gelijk, enige duizenden malen door de hond Neo van de schuine schutting, waarbij allengs meer stof opstuift daar het gras droger is & de woede intenser, zodanig dat mijn ik zich & de hond tot kalmte moet roeren. Wie [...]

menig scribent past het ook mij om bij dit olijke nieuws met gebogen hoofd de luchten

zo bereken je geen wijze nee & evenmin ontkoppelt een doorslag van het onnavolgbare
de woorden van de stilstand waarnaar zij door de meester werden toe gebrouwen. Roeien
met de riemen, tegen de riemen, tot de riemen op zijn & de waarheid gaat zweerbarsten,
zich botweg over het niet met bladgoud bedekte hout bij de onkiese walging gaat uitzuren.

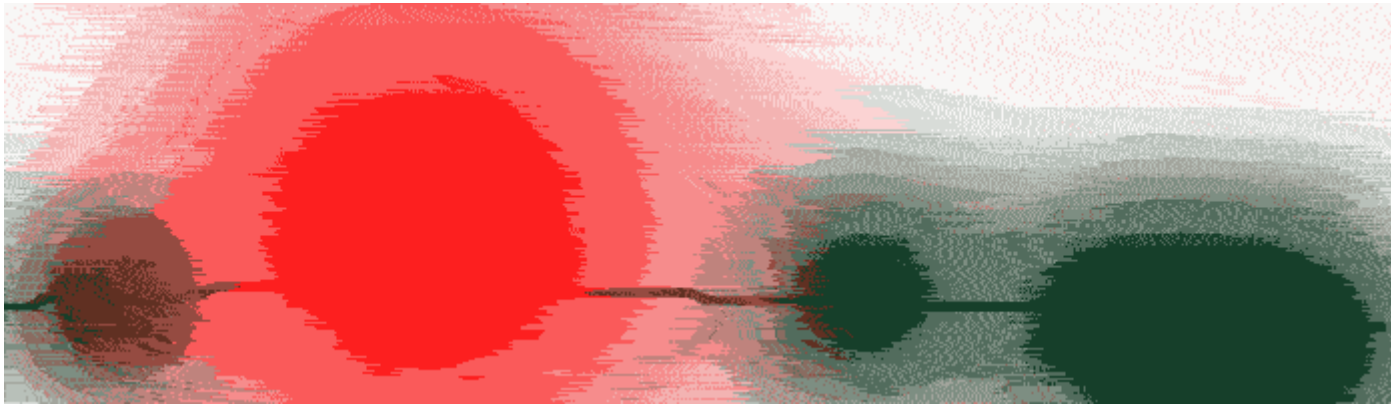
Men eert je niet Jeroen, ze doen het enkel om je voor je talloze zonden publiekelijk te prijs-
nagelen, je hebt hun moedertaal immers in taal & haat ontbonden daar waar ze een eenheid
stond te beliegen als frigide gulden snede. Vertaald was elke Vlaming dus een kuttekop van jut
waar voor een paar frankskes iemand het stro diende in te lepelen. Zoiets zég je niet, dat

sta je bij je fles te drenken. Het wegkieperen daarvan is nog nooit een publiek te boven
gekomen. Men begrijpt niet dat je middels jaren met de laatste deur wijds open het leven zelf
ter dood leert a zeggen, b vervolgens tot de hele rimram nog 's leeft & nog een keer tot het

goed zit verdomme & dat doet het toch nooit. Woorden leer je immers nooit wat ze dienen
te zeggen, ze moeren maar wat tegen de vijzen aan, ze helpen de bank in het rood te
verzinken waar de late zon je erf treft, het goede kwaad dat bij het onrecht in je ratelt maar

zo bereken je geen wijze nee & evenmin ontkoppelt een doorslag van het onnavolgbare
de woorden van de stilstand waarnaar zij door de meester werden toe gebrouwen. Roeien
met de riemen, tegen de riemen, tot de riemen op zijn & de waarheid gaat zweerbarsten,
zich botweg over het niet met bladgoud bedekte hout bij de onkiese walging gaat uitzuren.

[...]

Te gedenktekenen alsof de ondenkbare dood de metaforenzen daarmede zelf kon troosten.

het slangetje ratelt. Het erfgoed zakt in plakken de grond op. Een fret kijkt recht de zon in, het sist al niet meer maar schuurt zijn verpulverende pels het zwart krullende blad op. Afdrukken. De helderheid is 1400 cd/m². Het wandelterrein raakt Kant. Er zijn 2 HDMI aansluitingen. Aan het zijn wordt verzaakt, nochtans [ligt] 'de zaak zelf diep ... ingekapseld'. De localiteit is

pre-existentiël, het oppervlak is er vóór de putten, maar de putten lopen droog. Dus ligt de grondlaag als een oppervlak te stinken. De stank is puur, het brakke nat verdampt quasi-ogenblikkelijk. Netjes. Gezelle verkrijgt het uitzicht van een gerafeld gesteente. Digital Crystal Clear, de resolutie is 1024×1080 DPI.

De catastrofe is een koopje in vergelijking met eerdere aanbiedingen. De barbecue mag vroeger

op, dat scheelt ook weer een maand of twee. Minder kleren, meer sex, minder weerstand. Het slangetje ratelt. Dat scheelt. Een maand. Extra slijkgeurtjes. Afkappingstekens. Het was mij een genoeg.

's (mans) Ex. Resistente stanza's: een lachertje. Ontdoe het blondje van alle metalen voorwerpen, gooi het

op de dampende motorkap. Krassen vermijden. Con Passione. Het slangetje. Het erfgoed scheurt door de bocht, er plakt al wat grond in. Ratelt. Uit talloze miljoenen komt het ene gezicht naar je toegestapt, het kijkt je recht in de ogen het zegt ha jij bent het, maar terwijl het dat zegt zie je achter de tong hoe

het slangetje ratelt. Het erfgoed zakt in plakken de grond op. Een fret kijkt recht de zon in, het sist al niet meer maar schuurt zijn verpulverende pels het zwart krullende blad op. Afdrukken.

De helderheid is 1400 cd/m² . Het wandelterrein raakt Kant. Er zijn 2 HDMI aansluitingen. Aan het zijn wordt verzaakt, nochtans [ligt] 'de zaak zelf diep ... ingekapseld'. De localiteit is [...]

Nee niet zeg ik nee maar wij hebben geen keuze zegt ze nee zeg ik & dat we al bij al

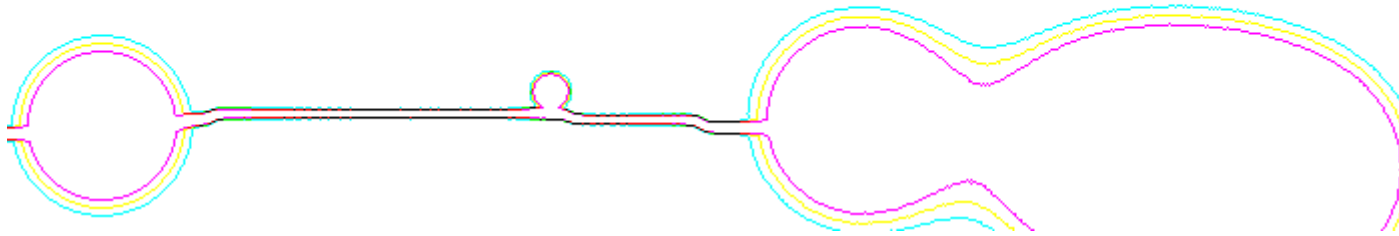
wij vallen maar wij vallen niet samen het kermt & het galmt als ik je download de kabels
gonzen zo al genoeg. Niet zeg ik hoorbaar het niet aan niet nee niet herhaal ik het doen
buitenissig wij hebben wij hebben geen keuze immers de woorden lopen als potvissen
de woorden af & op naar het droge wij hebben het hebben, het eb & het eventjes piepen

slechts het vooronderstellende zijn wij de wiegbuik zijn wij wij nemen de benen eer het
gebeuren ons ontstellen kan eer de benen ons de harten scheiden eer ons de leegte
& het stof de gevreesde echo echo nieuwe echo aanreiken eer de talisman zich van het
koordje breekt & duizend stukjes onheil naar de vloer terug suizen daar zij daarnet daarvan

opvlogen. Het mooie van ons, gij daar met uw blinkoogjes waar het schreien nu nee nu
weer in losbarst, is dat wij onze schoonheid niet vatten kunnen dat wij de verwekkingen
niet de baas zijn dat het ons zelfs overvalt als we het vakkundig versnijden wegsnuiven

oppotten in pillen draaien afknotten de strot toenijpen er met benagelde plankgesels
uitranselen met stalen tippen afstampen behoorlijk ijzerhoudend laten buikploffen op-
schrijven zelfs in vurige letters die de aarde met aarde doen branden tot het ons opvalt dat

wij vallen maar wij vallen niet samen het kermt & het galmt als ik je download de kabels
gonzen zo al genoeg. Niet zeg ik hoorbaar het niet aan niet nee niet herhaal ik het doen
buitenissig wij hebben wij hebben geen keuze immers de woorden lopen als potvissen
de woorden af & op naar het droge wij hebben het hebben, het eb & het eventjes piepen
[...]

Nog blij konden zijn nu je zo dicht tegen het einde aan voor de doodsmoeë leesouder

Nog een geinige catastrofe bij het uitgerokken lijkencijfer uit de letterbak kon vissen. Dat de hoeren
Hier ondertussen goedkoper zijn dan de hotels, & je de productie kunstmatig op peil dient te houden
Omdat anders omdat anders omdat anders omdat anders omdat anders omdat anders omdat and\$\$\$ digidigidigi -
het

Dichten op voorbeeldig talige wijze dreigt toe te slibben. Nu ja het was sowieso al niks meer sinds.

Hoor mij als ik je naam zeg, zie mij als ik deze ogen sluit. Ik zie ik zie ik zie zo de weiden verdorren
De vijvers wegdampen het bloed koken, het plasma sissen de aders verstenen. Het verdwijnen gáát
lukken.

Als ik een search doe op je naam komen er al dertig anderen on top. Overigens. Het oog op de
toekomst.

Voel het als ik je in gang por, smeeik mij als ik op je bek klop. Verschroeiende verkiezingsthemata . De
vele geaardheden

Van het goede bedoelen in hun eigenheid respecteren, de stemmen tellen, er het rot uitharken, het
sentiment

Uitrekken, opspannen tot het net niet breekt, in de slijmrestjes peuteren & het dan vocaliseren,
visualiseren,

De mogelijkheden van de technologie ten volle benutten, de bijsturingsmechanismen verfijnen, de
controle

Opvoeren, de blondjes tenslotte trainen in het smetteloos uitspreken van de keywords: wij, zijn, de,
google,

Babes, cellofaan, verpakt, bijlage, krant, heet, naald, nat, plekje, gratis, koop, nu, ook, met, hersens.
Wat een kutboek dacht je toen ze het laatste blad omsloeg, al bij al mocht je nog blij zijn dat men

Nog een geinige catastrofe bij het uitgerokken lijkencijfer uit de letterbak kon vissen. Dat de
hoeren

Hier ondertussen goedkoper zijn dan de hotels, & je de productie kunstmatig op peil dient te
houden

Omdat anders omdat anders omdat anders omdat anders omdat anders omdat and\$\$\$
digidigidigi - het

Dichten op voorbeeldig talige wijze dreigt toe te slibben. Nu ja het was sowieso al niks meer
sinds.

[...]

“Et d'où vient cette abjection de saleté ?

De ce que le monde n'est pas encore constitué,
ou de ce que l'homme n'a qu'une petite idée du
monde
et qu'il veut éternellement la garder ?

**Cela vient de ce que l'homme,
un beau jour,
a arrêté**

l'idée du monde.

Deux routes s'offraient à lui :
celle de l'infini dehors,
celle de l'infime dedans.

Et il a choisi l'infime dedans.
Là où il n'y a qu'à presser
la rat,
la langue,
l'anus
ou le gland.

Et Dieu, Dieu lui-même a pressé le mouvement.”

Antonin Artaud, Pour en finir avec le jugement de dieu, Oeuvres Complètes XIII, Gallimard 1974,
p 85-86

Free Art License - dv 2007
bij *recyclage* graag een berichtje naar dv@vilt.net

Bewerkingsgeschiedenis:

- Geïnitieerd op het nl weblog van dirk vekemans (<http://vilt.wordpress.com>, voorheen <http://vilt.skynetblogs.be>) in april 2007
- Vervolgens bewaard in deze word/pdf-versie
 - o op 4/11/2007 om 10:57, 11:09, 11:32, 11:45, 12:16, 17:37
 - o op 20-11-2007 om 15:42, 17:30, 20:13, 21:38
 - o op 21-11-2007 om 20:56